LA NENA QUE NO SORTIA A LES FOTOGRAFIES

No hi ha manera que surti bé a les fotos. Sempre tinc els ulls tancats o faig alguna cara rara. La meva mare diu que és perquè no paro quieta. Jo dic que és culpa del mòbil.

Divendres vam anar d'excursió a Engolasters amb la classe. Abans de pujar a l'autobús, les meves amigues i jo ens vam fer una "selfie". Érem sis, ens vam posar ben apinyades per sortir-hi totes.

—No hi cabem! —vaig protestar.

—Doncs allarga més el braç! —va dir l'Emma.

Em va donar un cop de colze sense voler i totes vam començar a riure. Amb l'Emma sempre acabàvem rient per qualsevol cosa. La foto va sortir fatal. La Bruna esternudava, la Laia tenia els ulls tancats i jo feia cara de peix. Però hi sortíem totes. N'estic segura.

Dissabte al matí, la Laia em va demanar la foto. Vaig obrir la galeria i em vaig quedar mirant la pantalla. Només sortíem cinc, faltava una. L'Emma no hi era. Vaig repassar totes les fotos de l'excursió. No sortia a cap. Tampoc no apareixia a les del meu aniversari, tot i que havia dormit a casa i jo recordava perfectament que s'havia menjat totes les "xuxes".

Vaig trucar a la Laia.

—Tu saps on és l'Emma?

—Quina Emma?

—La nostra amiga! No em facis bromes.

—Júlia, què dius? No conec cap Emma.

La mare tampoc no la recordava. Em va preguntar si havia somiat i va continuar preparant el dinar com si res. Això em va fer encara més por. Vaig pujar a l'habitació i vaig escriure al meu diari: «L'EMMA EXISTEIX. TÉ CATORZE ANYS I UN GAT QUE ES DIU WIFI». Si tothom l'oblidava, almenys jo tindria allò escrit i em recordaria d'ella.

No ser perquè, al tornar a mirar la foto vaig decidir ampliar la “selfie”. Entre dos pins hi havia una nena amb un abric fosc i una cinta blanca als cabells. No la coneixia. Vaig fer una captura de pantalla. Al cap d'una estona, vaig tornar a mirar la foto: era més a prop. Vaig fer una altre captura. Les vaig comparar: no somiava, s'havia mogut. I semblava que em mirés només a mi.

Vaig obrir l’aplicació de la càmera per comprovar si el mòbil fallava. A la pantalla, durant uns segons, vaig distingir l’ombra d’una nena amb una cinta blanca al cap, que estava al costat de la porta. Vaig deixar de mirar la pantalla i vaig alçar els ulls. No hi havia ningú.

Aquella nit vaig deixar el mòbil de cap per avall i em vaig tapar fins al cap amb l'edredó. Al cap de cinc minuts ja suava. Tenia una calor horrible, però no pensava treure ni un peu. I si la nena m'esperava al costat del llit? Vaig voler cridar la mare. Després vaig pensar que em prendria el mòbil per mirar massa coses rares i em vaig quedar ben quieta. El diumenge ni tant sols vaig tocar el mòbil. La mare va pensar que estava malalta.

Dilluns, a classe, la taula de l'Emma havia desaparegut. Al pati vaig mirar un altre cop la “selfie” d’Engolasters. Ara, a la Laia, li faltava un dit. Vaig mirar-li la mà de veritat: en tenia cinc. Per sort. Però a la fotografia la Laia s'estava esborrant a poc a poc. Em va preguntar per què la mirava tant. Li vaig dir que tenia una cosa entremig de les dents.

Al sonar el timbre i tornar a classe em vaig adonar que al passadís de l'escola hi havia una exposició de fotografies antigues, de diverses promocions. En una, de la promoció de l'any 1980, l'any que havia nascut la meva mare, vaig reconèixer la nena de la cinta blanca. Era ella! La mateixa nena que apareixia al meu mòbil! No somreia. Tenia una cara tan trista que, per un moment, fins i tot em va fer pena. Em vaig acostar tant al vidre per mirar la foto d’a prop que hi vaig deixar la marca del nas.

A l’hora del patí de dinar vaig anar a la biblioteca, la responsable em va deixar mirar l'àlbum original d’aquell curs, del 1980. Entre les fotos n’hi havia una d’una excursió a Engolasters i em vaig adonar que tenia unes marques estranyes, com si algú hagués escrit

alguna cosa al darrere i hagués premut massa amb el bolígraf. Una de les cantonades estava mig desenganxada. La vaig aixecar amb compte i vaig veure que hi havia alguna cosa escrita al darrere. No podia llegir-ho bé, així que vaig acabar de desenganxar la fotografia. Era una nota manuscrita. La lletra era horrible i algunes paraules gairebé no es veien, però vaig aconseguir llegir-lo:

« Em dic Núria. La Clara sempre feia les fotos i gairebé mai no hi sortia. Aquell dia li vaig prometre una foto a ella sola, però vam pujar a l'autobús i me'n vaig oblidar. Després va desaparèixer. Ningú, a part de jo, la recordava. Potser perquè jo li havia promès aquella foto. Ara la Clara surt al fons de totes les fotografies que revelo. Cada vegada és més a prop i, a mesura que s'acosta, algú es va esborrant. Quan desapareix del tot, ningú no el recorda. Vaig trencar una foto: una amiga va tornar, però va desaparèixer el meu germà. No trenqueu les fotografies. La Clara encara espera la seva foto».

Vaig tornar a mirar la nena de la cinta blanca. Així que es deia Clara... I feia quaranta-sis anys que esperava que algú li fes una fotografia!

Em feia pena, però no podia anar esborrant amigues per aconseguir una foto! A més, si jo desapareixia, qui recordaria l'Emma?

Aquella nit, la Laia gairebé havia desaparegut de la foto. La Clara estava ocupant el seu lloc. Vaig estar a punt d'esborrar la foto, però vaig recordar l'avís de la Núria. I llavors em va venir al cap una frase: «una foto a ella sola».

Vaig obrir l'aplicació de la càmera. La Clara era davant de l'armari de la meva habitació, però només la veia a través de la pantalla. Em tremolaven tant les mans que vaig haver d'agafar el mòbil ben fort.

—Clara... Et faig una foto? Però només a tu, eh?

Va assentir. Es va posar ben dreta i es va arreglar la cinta dels cabells, com faig jo abans d'una foto. Per un moment ja no semblava un fantasma. Només una nena que volia sortir bé.

—Va, Clara, somriu! —li vaig dir.

Vaig enfocar-la i vaig prémer el botó.

A la pantalla, la Clara somreia. De seguida la pantalla es va apagar, com si el mòbil s'hagués quedat sense bateria. Vaig pensar que no havia funcionat i em vaig espantar. Però, de sobte, el mòbil es va tornar a engegar i va vibrar.

Acabava de rebre un WhatsApp.

«Júliaaaa! Demà torna'm la dessuadora!», deia un missatge de l'Emma.

No m'ho podia creure, havia funcionat! L'Emma havia tornat!

La vaig trucar de seguida. Quan va contestar, em van venir ganes de plorar. Ella, en canvi, només volia saber si encara tenia la seva dessuadora. Era l'Emma de sempre.

Vaig obrir la galeria d'imatges i vaig mirar la nostra "selfie" d'Engolasters. Hi érem totes sis. Fins i tot la Laia tornava a tenir els cinc dits.

L'endemà vaig córrer cap a l'exposició. La Clara ja no estava trista, tenia un somriure d'orella a orella i sortia en moltes de les fotos de classe.

Quan va sonar el timbre de les quatre les meves amigues i jo vam sortir totes juntes, com sempre, per anar-nos en cap a casa; fèiem bona part del camí juntes.

Vam passar davant d'una botiga que tenia una decoració de "Halloween" espectacular.

—Júlia, vine! Fem una foto! —em va cridar l'Emma.

La vaig abraçar tan fort que es va queixar.

—Però què et passa avui?

—Res. Ja t'ho explicaré un altre dia.

Les meves amigues s'apinyaven davant del mòbil.

—Aparteu-vos una mica —vaig dir—. Vull que hi sortim totes.

La foto va tornar a sortir fatal. Però és igual al final lo important és poder conversar records divertits encara que no facis la millor cara possible i que tothom pugui sortir a la foto.